

[Poul Schlüter]

har været forgæves. Der er stadig mangel på balance, og at reparere på fejlene bare ved nye kunstfærdige tilskudsordninger er ingen løsning.

Så vil jeg gerne sige nogle ord om indkomspolitikken, for det er nok det allervigtigste. Vi ved, at der er en kraftig lønglidning i gang. Nu forelægger regeringen en skarp forøgelse af skatter og afgifter. Hvad fører det til? Nu er vi jo i en særlig situation på arbejdsmarkedet, fordi vi har gældende overenskomster, der ikke er blevet til på sædvanlig måde; det er nemlig regeringen, som har skrevet hvert ord i de nugældende overenskomster. De er vedtaget ved lov her i salen. Da det skete, sagde regeringen nej til vort forslag om en bremse for lønglidning – det var regeringen slet ikke bekymret for – men vi oplever en kraftig lønglidning nu, som skader alle andre, dem inden for LO-området, som ikke får part i lønglidningen, funktionærerne, tjenestemændene og samfundsøkonomien. Der er netop nu betydelig uro blandt de offentligt ansatte. Det er ikke så mærkeligt, men det er regeringens ansvar. For regeringen fører en økonomisk politik, derunder en arbejdsmarkedspolitik, som nødvendigvis må få det slutresultat, at funktionærerne og de offentligt ansatte får et voldsomt efterslæb. Regeringens kriseløsning vil nok gøre det endnu sværere at finde en løsning på næste overenskomstsituation. Der vil formentlig nu ske det, at de privatansatte skaffer sig kompensation. Sådan er det jo altid gået. De offentligt ansatte vil endnu en gang sakke agterud. Hvis skattestigningerne fører til højere indkomster, er grunden lagt for nye forbrugsbegrænsende skatteforhøjelser og deraf følgende nye stigninger i arbejdsløsheden og fald i produktionen. Dette er en håbløs politik.

Uden en effektiv bremse for lønglidningen lægger regeringen op til, at overenskomstsituationen til efteråret bliver på det nærmeste håbløs at løse. Og så træder nye direkte skatter, efter at vi først har fået momsforhøjelsen, i kraft den 1. januar 1981. Der er ingen fremtid, der er bare fortid i regeringens politik.

Jeg forstår det således, at nu har regeringen haft evne til at skaffe sig et sikkerhedsnet for sin politik gennem de næste 2 år. Forliget dækker en betydelig periode, og meget taler for, at resten af valgperioden vil

blive præget af den nye politiske akse, som hedder socialdemokratiet på den ene side og det radikale venstre, CD og kristeligt folkeparti på den anden side. Det må vi så tage til efterretning. Vi må ønske held og lykke. Der er grund til det. Hvis man vil fortsætte i så svagt et spor som det, man nu har startet, tør jeg godt indestå for, at så går der ikke lang tid, før den flerårige helhedsløsning, man nu har forelagt, må efterfølges af en langt mere tilbunds gående politik. Det havde være lettere nu; det var nu, vi havde brug for det. Men vi må så vente, hvis det er det, man ønsker, og håbe, at der bliver kaldt på et bredt flertal for en helt anden politik senere.

Regeringen har nu skaffet sig et politisk sikkerhedsnet; det må jeg ønske til lykke med, men det er socialdemokratiet, jeg ønsker til lykke, det kan desværre ikke være landet og befolkningen.

Maisted (FP):

For at sikre en bedring af betalingsbalancen og skabe grundlaget for en positiv udvikling i produktion og beskæftigelse er det nødvendigt, sagde statsministeren for et par dage siden, at føre en økonomisk politik, der vil koste blod, sved og tårer. Det lød meget drastisk, og vi har nok hørt det for 117. gang. Det er derfor deprimerende at skulle sige, at det hjælper intet, og at vi kun er sikre på én ting, nemlig at det bliver meget værre.

Siden 1972 – med en kort afbrydelse – har vi haft en statsminister, der først og fremmest har været socialdemokratisk partiformand. Han har på trods af diverse perspektivplaner og advarslerne fra bl. a. fremskridtspartiet ført en økonomisk politik, der med usvigelig sikkerhed har ført landet imod den økonomiske afgrund. Alle tidligere forlig har på samme måde som det nu foreliggende forlig – man burde nok sige forlis – kun forstærket vore problemer. Vort underskud i samhandelen med udlandet er blevet stadig større, underskuddet på det offentliges drifts- og anlægsbudgetter er blevet stadig større, og heraf er selvfølgelig fulgt, at vore renteudgifter har været stigende, og at afdragsforpligtelserne er vokset. Statsministeren har ført en politik, der skulle gavne socialdemokratiet uanset følgerne for den danske befolkning på lang sigt. Han har øget antallet af offentligt ansatte med 170.000 og har derved udvirket, at det